

SØREN SVEISTRUP GAŠTANKO

Ljndeni

Gaštanko

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Søren Sveistrup

Gaštanko – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ljndeni

GAŠTANKO

**SØREN
SVEISTRUP
GAŠTANKO**

Ljndeni

Copyright © Søren Svestrup and JP Politikens Hus A/S 2018
in agreement with Politiken Literary Agency
Cover illustration © Kenneth Schultz, 2018
Translation © Adrián Takáč, 2019

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1374-0
ISBN e-knihy 978-80-566-1497-6 (1. zverejnenie, 2019)

Mojim milovaným synom Silasovi a Sylvestrovi

Štvrtok, 31. október 1989

Červené a žlté listy klesajú k vlhkému asfaltu, ktorý sa vinie lesom ako tmavá rieka s trblietavou hladinou. Keď popri nich prefrčí biele policajné auto, nakrátko sa zavíria vo vzduchu a nakoniec sadnú na zem, kde pozdĺž cesty vytvárajú malé farebné kôpky.

Marius Larsen uberie plyn, pred zákrutou spomalí a rozhodne sa, že neskôr na to upozorní miestnych správcov ciest a požiada ich, aby sem prišli cestu upraviť. Keď popadané lístie ostane pridlho ležať na ceste, autá na ňom ľahko dostanú šmyk, ktorý sa často končí zbytočnou smrťou. Marius o tom hovoril už veľakrát. Je v službe už vyše štyridsaťjeden rokov, z toho posledných sedemnást ako šéf policajnej stanice, a rok čo rok na to cestárov musí upozorňovať. Nie však dnes. Dnes sa musí sústrediť na rozhovor.

Marius Larsen nervózne krúti gombíkmi na autorádiu, ale nedarí sa mu nájsť to, čo hľadá. V rádiu počuje iba správy o Gorbačovovi, Reaganovi a špekulácie o páde Berlínskeho múru. Vraj všetko naznačuje, že sa to skutočne stane. Za pádom múru čaká nová epocha, nový svet.

Už dlho vie, že sa tomu rozhovoru nevyhne, no napriek tomu sa mu vôbec nedarí pripraviť sa naň. Jeho žena si myslí, že už o týždeň pôjde do dôchodku, preto je načase povedať jej pravdu, že bez svojej práce nedokáže existovať. Oficiálne už požiadal o predĺženie pracovného pomeru. Vôbec nie je pripravený sedieť doma na zadku, prdiť do pohovky a sledovať pri tom Koleso šťastia, zabíjať nudu hrabaním lístia v záhrade či hrať sa na schovávačku s vnúčatami.

Keď si nadchádzajúci rozhovor prehráva v hlave, všetko ide ako po masle, ale Marius vie, že jeho žena to bude ťažko znášať. Bude sa cítiť podrazená, rýchlo vstane od stola, postaví sa k sporáku v kuchyni, otočí sa mu chrbtom a bude tvrdiť, že to chápe. Ale nechápe to. Nemôže. Keď pred desiatimi minútami z policajného rádia prišlo hlásenie, okamžite sa chopil úlohy, aby ich rozhovor ešte trochu oddialil. Za normálnych okolností by bol nasrdený, že musí podniknúť dlhú cestu cez lesy a polia

až na Ørumovu farmu, aby farmára požiadal, nech si na svoje zvieratá dáva väčší pozor. Niekoľkokrát sa už predtým stalo, že nejaké prasce či kravy ušli z ohrady a zatúlali sa až na susedov pozemok, kde sa potulovali až dovtedy, kým Marius nepožiadala Øruma, aby si po zvieratá prišiel a urobil si s nimi poriadok. Dnes mu to však neprekážalo. Kolegov z operačného oddelenia požiadal, nech najprv zavolajú k Ørumovi domov a v prípade potreby aj do jeho druhej práce v prístavisku dopravných lodí. Keď sa im však nepodarilo zastihnúť ho, nasadol do auta a vycestoval von z mesta.

Marius si naladil rádiový kanál so starou dánskou hudbou. Interiérom starého Fordu Escort sa nesie pesnička Červený gumený čln a Marius pridáva plyn. Uživa si jeseň a cestu na vidiek. Okolo neho sa so zeleňou lesa mieša červené, žlté a hnedé listie. Je to vydarená pozvánka na loveckú sezónu, ktorá sa začala iba nedávno. Marius stiahne okienko, na tvári ho poštekli slnečné lúče prenikajúce korunami stromov, a on na chvíľu zabudne na svoj vek.

Keď dorazí na farmu, vládne na nej pokoj. Marius vystúpi z auta, zabuchne dvere a v tej chvíli si uvedomí, že tu naposledy bol už veľmi dávno. Usadlosť pôsobí zanedbane. Okná domu sú popraskané alebo vybité, z fasády opadáva omietka a vo vysokej tráve medzi košatými gaštanovými stromami stojí stará ošúchaná hojdačka. Celý dvor je posypaný popadanými gaštanmi, ktoré mu praskajú pod nohami, keď kráča smerom k hlavným dverám. Silno na ne zabúcha a zakričí Ørumovo meno.

Po treťom neúspešnom pokuse pochopí, že mu zrejme nikto neotvorí. Nikde nevidí žiadne známky života, a tak z vrečka vytiahne papierik, napíše naň odkaz a vloží ho do schránky.

Ponad dvor preletí krdel' vrán a zlietne k zemi za traktorom odstavým pred stodolou. Marius sem meral cestu úplne zbytočne, pretože teraz sa musí odviezť autom naspäť do mesta a hľadať Øruma v prístavisku pre nákladné lode. Jeho rozhorčenie však netrvá dlho, pretože cestou k autu zrazu dostane nápad. Marius nedostáva takéto nápady často, preto to musí byť šťastná zhoda náhod, že sa pred rozhovorom so ženou rozhodol prísť sem. Teraz plánuje, že svojej žene ako cenu útechy za odklad odchodu do dôchodku venuje cestu do Berlína. Hneď ako bude mať voľno, odcestujú tam na týždňovú dovolenku. Alebo aspoň na predĺžený víkend. Autom sa odvezú na miesto, kde zažijú príchod novej epochy

a budú si pochutnávať na knedličkách s kyslou kapustou, ako kedysi dávno počas stanovačky v Harzi, kde boli spolu s deťmi.

Až keď je Marius už takmer späť pri služobnom aute, všimne si, prečo sa vrany zlietli na miesto za traktorom. Krákajú a zbesilo poskakujú na niečom bledom a neforemnom. Spočiatku si nie je istý tým, čo vidí, ale keď podíde bližšie, zistí, že pred ním naozaj leží mŕtve prasa. Oči už má sklenené, pohľad kalný, ale telo sa ešte myká a trasie, akoby sa snažilo odstrašiť mrchožrúty hodujúce na otvorenej rane na zadnej strane hlavy.

Marius sa chvatne vráti späť k vchodovým dverám a tento raz si ich bez váhania sám otvorí. Vstúpi do tmavej predsieni a do nosa mu udrie silný zápach vlhka, plesne a ešte čohosi, čo však nedokáže presne určiť.

„Ørum, tu je polícia.“

Nedostane žiadnu odpoveď, ale začuje tečúcu vodu niekde vnútri domu a prejde do kuchyne.

Dievča je iba tínedžerka. Môže mať asi šesťnásť alebo sedemnásť rokov. Nehybné sedí v predklone za kuchynským stolom a zvyšok jej tváre leží v miske s ovsenou kašou. Na linoleovej podlahe pri druhom konci stola leží ďalšie telo. Tiež tínedžer, o niečo starší, s hlavou opretou o sporák a s veľkou otvorenou ranou v strede hrudníka. Marius Larsen skamenie. Mŕtvolu už pri svojej práci prirodzene videl, ale nikdy nič podobné ako výjav pred ním. Na krátky okamih ho to ochromí, ale rýchlo sa spamätá a z puzdra na opasku vytiahne služobnú pištoľ.

„Ørum?“

Marius kráča ďalej, v rukách zvierá pištoľ a volá meno majiteľa domu. Stále žiadna odpoveď. Ďalšie telo nájde v kúpeľni a tento raz si musí priložiť ruku na ústa, aby sa okamžite nepovracal. Z kohútika tečie voda do vane, ktorá je očividne už dlho naplnená až po okraj, pretože voda sa z nej vylieva a steká na mozaikovitú podlahu, kde sa mieša s krvou. Nahá žena, pravdepodobne matka detí, leží na podlahe v neprirodzene vykrútenej polohe. Okrem toho má jednu nohu aj ruku oddelenú od trupu. Pitevná správa neskôr potvrdí, že bola zavraždená a končatiny odtaté opakovanými údermi sekerou. Napadli ju vo vani a následne dobili pri pokuse o únik, keď sa po dlážke snažila odplaziť preč. V správe sa bude písať aj to, že sa proti útoku sekerou snažila brániť rukami a nohami, na

ktorých sa nachádzajú početné sečné rany. Aj jej tvár je zmenená na nepoznanie – sekera jej rozdrvila lebku.

Tento obraz by Mariusa načisto paralyzoval, nebyť náhleho pohybu, ktorý zachytí kútikom oka. V rohu miestnosti leží pod spadnutým sprchovým závesom napoly odhalené ďalšie telo. Marius roztrasenou rukou odťahne záves.

Mladý chlapec. Strapaté vlasy, asi desať alebo jedenásť rokov. Leží nehybne v kaluži krvi, ale časť závesu sa pri jeho ústach občas takmer nepostrehnuteľne zachveje. Marius sa k chlapcovi rýchlo skloní, úplne z neho stiahne spadnutý záves a na jeho nehybných rukách sa snaží nahmatáť pulz. Chlapec má sečné a tržné rany na nohách aj na rukách, zakrvavené tričko a nohavice, a pri hlave položenú sekera.

Marius mu nahmatá slabý pulz a rýchlo sa vzpriami. Prebehne do obývačky, dychtivo schmatne telefón, pričom zo stola zhodí preplnený popolník a poháre, ale keď sa spojí so stanicou, dokáže podať rýchlu a presnú správu o masakri. Požiada o pomoc. Potrebuje posily a sanitku. Ľudia zatiaľ nenašli. Pomoc potrebuje okamžite. Musia si pohnúť. Musia prísť hneď!

Keď zloží slúchadlo, chce sa vrátiť späť ku chlapcovi, lenže zrazu si spomenie, že v dome môže byť ešte jedno dieťa, pretože vie, že chlapec má sestru, dvojča.

Marius sa rozhliadne okolo seba a vydá sa späť ku schodom smerujúcim do predsiene. Keď prechádza okolo kuchyne, všimne si pootvorené dvere do pivnice, pristaví sa pri nich a nazrie dnu. Kdesi dolu niečo začuje. Akési žuchnutie alebo kroky, teraz je však ticho. Z koženého puzdra opäť vytiahne služobnú zbraň. Otvorí dvere dokorán a opatrne začne schádzať dolu schodmi, až kým nezastane na studenej betónovej podlahe. Jeho oči si chvíľu zvykajú na tmu, no po pár sekundách zbadá na konci chodby obrysy ďalších otvorených dverí. Zaváha a cíti, že jeho telo sa ho snaží varovať, aby ďalej nepokračoval. Mal by počkať na posily a záchranku, ale myslí na to dievča. Keď podíde k dverám, všimne si, že boli otvorené násilím. Retaz a zámka ležia na podlahe a Marius vojde do miestnosti len slabo osvetlenej svetlom prenikajúcim cez dve malé okienka na stene. Okamžite si všimne dievča schúlené pod stolom v rohu miestnosti. Marius skloní zbraň, podíde k stolu a skloní sa k nemu.

„Už je dobre. Už sa ti nič nestane.“

Nevidí jej do tváre, pretože dievčina sa ešte viac stiahne do rohu a odvracia od neho tvár.

„Volám sa Marius. Som policajt a som tu, aby som ti pomohol.“

Na dievča to však nemá žiadny účinok – akoby ho vôbec nepočulo. Až v tejto chvíli si Marius všimne aj zvyšok miestnosti. Rozhliadne sa okolo seba a pomaly si začne uvedomovať, na čo miestnosť slúži. Srdce mu vynechá jeden úder. Vedľa tejto je ešte jedna miestnosť. Obe spájajú otvorené dvere. Cez ne vidí na stenách druhej miestnosti krivé drevené police. Ten pohľad spôsobí, že na chvíľu zabudne na dievča pod stolom, a prejde do druhej miestnosti.

Nevidí, koľko presne ich tu je, ale je ich nespočetne veľa. Gaštanovia, malé postavičky vyrobené z gaštanov. Majú tvary mužov, žien aj zvierat. Malé a veľké, smiešne aj strašidelné, mnohé z nich nedokončené alebo zdeformované. Marius z nich nedokáže spustiť oči a tieto malé figúrky ho odrazu naplnia zmesou strachu a neistoty. Cez dvere za ním nečujne vojde do miestnosti postava.

V tom zlomku sekundy si Marius pomyslí, že technikov musí požiadať o zistenie, či boli dvere pivnice vyrazené znútra alebo zvonka. V tom zlomku sekundy mu totiž napadne, že z pivnice mohlo byť vypustené niečo hrozné, ako divé zviera z ohrady, a keď sa otočí a zbadá pred sebou postavu, všetky myšlienky sa okamžite vytratia ako dym z vyhorenej zápalky. V tej istej chvíli ho do hlavy trafi ostrie sekery a on sa ponorí do nekonečnej tmy.

Pondelok, 5. október, súčasnosť

2

Hlas sa ozýva z všadeprítomnej tmy. Čosi potichu šepká a vysmieva sa jej. Laura Kjærová padá, vstáva a dezorientovane sa potáca ďalej. Už vôbec nič nevidí, nepočuje šušťanie listov v korunách stromov ani necíti studenú trávu pod nohami. Počuje iba hlas, ktorý medzi kovovými údermi akéhosi predmetu neprestajne čosi šepoce. Zúfalo verí, že ak prestane klásť odpor, hlas možno stíchne, to sa však nestane. Hlas ani údery nepoľavujú a nakoniec sa už Laura nedokáže viac ani len pohnúť. Príliš neskoro pocíti chladné ocelové zuby na svojom zápästí a tesne predtým, než stratí vedomie, začuje zvuk elektrickej píľky, ktorá sa jej s mľasknutím zareže do ruky.

Keď sa preberie, netuší, ako dlho bola v bezvedomí. Tma je stále všade okolo nej. Je tam aj hlas, ktorý akoby trpezlivo čakal, kým sa preberie.

„Si v poriadku, Laura?“

Hlas je kdesi blízko jej ucha, jeho tón je mäkký a príjemný. Nečaká však na jej odpoveď. Náhle jej z úst vytiahne zhúžvaný kus látky a Laura Kjærová sa pristihne, že prosí a narieka. Ničomu nerozumie. Sľubuje, že splní všetko, čo od nej bude chcieť. Prečo práve ona? Čo urobila?

Hlas hovorí, že to predsa dobre vie. Nakloní sa až k nej, zašepká jej priamo do ucha a Laura cíti, že na tento moment sa tešil zo všetkého najviac. Musí sa sústrediť, aby jeho slovám rozumela. Počuje, čo hlas hovorí, ale nedokáže tomu uveriť. Tá správa ju zasiahne bolestivejšie než všetko mučenie, ktoré si doteraz musela vytrpieť. To nemôže byť pravda. Nesmie to byť pravda. Jeho slová sa snaží zahnať preč rovnako neúspešne ako celé to šialenstvo vôkol nej. Chce sa postaviť a ďalej bojovať, no telo ju neposlúcha, a tak sa iba hystericky rozvzlyká. Tušila to už istý čas, ale neverila tomu. Až teraz, keď jej to hlas pošepkal priamo do ucha, uverila, že je to naozaj pravda. Zo všetkého najviac by chcela kričať z plných pľúc, ale cíti, že obsah žalúdka jej už lezie hore krkom, a keď na líci pocíti jemný kovový dotyk, s vypätím všetkých síl sa odplazí ďalej do tmy.

Utorok, 6. október, súčasnosť

3

Vonku už začína svitať, ale keď si naňho Naia Thulinová sadne, strčí mu ruku medzi nohy a vsunie si ho do seba, on sa ešte len začína preberať zo spánku. Okamžite ju naplní pocit rozkoše a začne hýbať bokmi dopredu a dozadu. Chytí ho za ruky, ktorými ju chce odsunúť, ale je na to príliš pomalý a ospalý.

„Hej, počkaj...“

Ešte stále sa úplne neprebral, ale Naia je nedočkavá. Na toto sa tešila, odkedy otvorila oči, a hýbe sa čoraz naliehavejšie, priráža čoraz silnejšie a jednou rukou sa oprie o stenu. Všimne si, že pod ňou leží v čudnej polohe – jeho hlava udiera o rám postele, ktorý búcha do steny, ale jej je to úplne jedno, pretože je omámená rozkošou. Vo svojom úsilí nepočuvažuje a cíti, že sa už pridala aj on. Keď dosiahne vrchol, zaryje mu nechty do hrude a vychutnáva si jeho bolesť zmiešanú s rozkošou. Obaja si zhlboka vydýchnu.

Naia na chvíľu zatají dych a počúva zvuky smetiarskeho auta vonku na ulici. Potom sa k nemu otočí chrbtom a vyskočí z postele, skôr než ju jeho ruky stihnú oblapiť a stiahnuť späť.

„Najlepšie bude, keď odídeš, prv než sa zobudí.“

„Prečo? Poteší sa, keď ma tu uvidí.“

„Prestaň. Vstávaj.“

„Iba ak sa ku mne nastahujete.“

S predstieraným hnevom mu na hlavu hodí tričko a zmizne v kúpeľni, a on sa s úškrnom na tvári zvalí späť do vankúšov.

4

Dnes je prvý októbrový utorok. Jeseň prišla neskoro, ale obloha je zatiahnutá sivočiernymi mrakmi a prvé kvapky dažďa začínú padať vo chvíli, keď Naia Thulinová vystúpi z auta a rozbehne sa cez hlavnú cestu na druhú stranu ulice. Aj keď počuje, že jej v prednom vrecku zvoní mobil, nevšíma si to. Ruku má totiž položenú na chrbte svojej dcéry a snaží sa ju súriť cez malé medzery v rannej premávke. Od rána je vo veľkom zhone. Dcéra Le jej neúnavne rozpráva o počítačovej hre *League of Legends*, na ktorú je ešte primladá, no aj tak o nej zdanlivo vie úplne všetko. Jej najväčším herným idolom je kórejský tínedžer Park Su.

„Mysli na to, že so sebou máš aj gumáky, keby ste náhodou išli do parku. A nezabudni, že dnes po teba príde starý otec, ale cez cestu musíš prejsť sama. Poriadne sa pozri naľavo aj napravo.“

„Naľavo aj napravo a obleč si reflexnú vestu, aby ťa bolo dobre vidieť. Áno, zapamätám si to.“

„Počkaj, zaviažem ti šnúrky.“

Pred dažďom sa ukryjú pod plechovou strechou priestoru pre bicykle pred budovou školy a Le stúpi rovno do jedinej mláky pod strechou.

„Kedy sa nastahujeme k Sebastianovi?“

„Nepovedala som, že sa k nemu budeme sťahovať.“

„Prečo u nás nikdy nie je ráno, keď k nám chodí večer?“

„Dospelí sa ráno ponáhľajú do práce a Sebastian nie je výnimka.“

„Ramazanovi sa narodil braček a už má v rodokmeni asi pätnásť fotiek. Ja mám iba tri.“

Naia zdvihne pohľad k dcére a v duchu preklína rodokmeň na nástenke v triede, ktorý jej triedna učiteľka zdobí jesennými listami a na ktorý si deti môžu dávať fotky svojich rodín a príbuzných, aby si ich ostatné deti a ich rodičia mohli obzerať. Na druhej strane je však vďačná, že Le starého otca vníma ako prirodzenú súčasť rodiny, aj keď to v skutočnosti nie je jej biologický starý otec.

„Na tom vôbec nezáleží. A už keď sme pri tom, máš tam päť fotiek, keď rátame aj škrečka a papagája.“

„Ostatní v rodokmeňoch nemajú zvieratá.“

„No vidíš, nie všetci majú také šťastie ako ty.“

Le na to nič nepovie a Naia sa vystrie.

„Možno nie sme najväčšia rodina, ale máme sa dobre a to je to najdôležitejšie. Jasné?“

„Kúpiš mi ešte jedného papagája?“

Naia sa na ňu zadíva a chvíľu premýšľa, či je jej dcéra prefíkanejšia, než si doteraz myslela.

„O tom sa porozprávame inokedy. Počkaj chvíľu.“

Opäť jej zazvoní mobil a tentoraz vie, že ho už musí zdvihnúť.

„Budem tam o pätnásť minút.“

„Nemusíš sa ponáhľať,“ odpovie hlas na druhom konci a Naia ho spozná ako hlas jednej z Nylanderových sekretárook. „Nylander dnes ráno nestihne prísť na vaše stretnutie, takže sa to prekladá na budúci týždeň v utorok. Mám ti však oznámiť, že chce, aby si so sebou dnes vzala aj toho nového, nech je aspoň trochu užitočný, keď je už tu.“

„Mami, idem za Ramazanom!“

Naia pohľadom sleduje dcéru bežiacu k chlapcovi menom Ramazan. Kráča s ním, prirodzene, aj zvyšok jeho sýrskej rodiny, žena, muž s novorodencom na rukách a ďalšie dve deti. Naii pripomínajú modelov ako vystrihnutých z článku o dokonalej rodine v nejakom dámskom časopise.

„Nylander to ruší už druhýkrát a pritom to celé zaberie iba päť minút. Kde je teraz?“

„Lutujem, ale je na ceste na stretnutie o rozpočte oddelenia. Chcel by však vedieť, o čom má ten váš rozhovor byť.“

Naia chvíľu uvažuje, či jej má povedať, že ich rozhovor má byť o jej deväťmesačnej práci na oddelení vražd, ktorá je vzrušujúca asi ako návšteva policajného múzea. Jej práca je monotónna aj technologické vybavenie oddelenia je na úrovni toho posratého policajného múzea a už sa nevie dočkať, kedy odtiaľ konečne vypadne.

„Len o pár maličkostiach. Ďakujem.“

Zruší hovor a zamáva dcére, ktorá zmizne v budove školy. Všimne si, že bunda jej už začala prepúšťať vodu, a keď kráča späť k hlavnej ceste,

cíti, že sa už nevie dočkať budúceho utorka a stretnutia s Nylanderom. Prebehne cez cestu, a keď príde k autu a otvorí dvere, zrazu má pocit, že ju niekto sleduje. Obzrie sa a na druhej strane cesty, za dlhým radom osobných áut a nákladiakov, letmo zachytí pohyb akejsi postavy. Keď sa však autá pohnú a nákladné auto jej uvoľní výhľad, postava je preč. Naia Thulinová pokrúti hlavou, aby nepríjemný pocit zahнала.

5

Širokými chodbami policajnej stanice sa nesie ozvena ťažkých krokov dvojice mužov, ktorí mínajú skupinku kriminalistov kráčajúcu oproti nim. Šéf oddelenia vražd Nylander neznáša rozhovory, ako je tento, ale vie, že dnešok je pravdepodobne jeho jediná šanca zlepšiť si momentálnu situáciu, preto sa rozhodne tváriť pokorne a trpezlivo si so zástupcom riaditeľa policajného zboru vymieňa jednu otrepanú frázu za druhou.

„Nylander, musíme si utiahnuť opasky. Platí to pre všetky oddelenia.“

„Práve som chcel požiadať o zvýšenie počtu pracovných síl.“

„Máš hrozné načasovanie. Teraz dáva minister spravodlivosti prednosť iným oddeleniam. Jeho vízia je, že NK3 bude to najlepšie a najmodernejšie oddelenie na boj proti kybernetickému zločinu v celej Európe, preto sa prostriedky sústreďujú najmä tam.“

„Nemôže to byť na úkor môjho oddelenia. Potrebujeme zdvojnásobiť personál už niekoľko –“

„Nevykašlal som sa na teba, a navyše si dostal pomoc.“

„To nie je žiadna pomoc. Jeden obyčajný vyšetrovateľ, ktorý tu musí stráviť niekoľko dní, pretože ho Europol svinským krokom poslal naspäť domov. To už je len posila.“

„Možno tu zostane o niečo dlhšie. Uvidí sa podľa situácie. Ministerstvo sa však pokojne mohlo rozhodnúť tvoje stavy ešte znížiť, takže v tejto chvíli by sme sa radšej mali snažiť nájsť na tom všetkom nejaké pozitíva. Je to jasné?“

Zástupca riaditeľa zastane, otočí sa k Nylanderovi a chce počuť pozitívnu odpoveď. Nylander má sto chutí povedať mu, že to jasné nie je. Trpí nedostatkom ľudí a vo vedení mu sľubovali riešenie, no namiesto toho ho kopli do riti a dali prednosť posratému NK3, čo je skratka pre Národné centrum boja proti kybernetickému zločinu. Za najväčšiu urážku však považuje to, že sa musí tváriť vďačne za pridelenú pomoc v podobe vyhoreného vyšetrovateľa, ktorý bol v Haagu nechcený a dočasne ho prevelili sem.

„Máš chvíľu?“ Naia Thulinová zastane za nimi a zástupca riaditeľa tento moment považuje za ukončenie rozhovoru a cez otvorené dvere rýchlo vklízne do zasadačky a zavrie ich za sebou. Nylander ho chvíľu sleduje pohľadom, potom sa otočí na päte a vykročí späť cestou, ktorou prišiel.

„Teraz nie a nemáš ju ani ty. Zisti u službukonajúcich viac o tej správe z Husumu a zapoj do práce aj toho z Europolu.“

„Ale čo s –“

„Nemám na to teraz čas. Nie som slepý k tvojim schopnostiam, ale si najmladšou členkou, akú kedy toto oddelenie malo, takže zabudni na to, že z teba spravím veliteľku jednotky, či o čom sa to so mnou chceš rozprávať.“

„Nechcem byť veliteľkou jednotky. Chcem od teba odporúčanie do NK3.“

Nylander zastane, otočí sa k nej a prižmúri oči.

„NK3. Oddelenie pre boj s kyber–“

„Dobre viem, čo je to za oddelenie. Prečo tam chceš ísť?“

„Pretože si myslím, že práca v NK3 je zaujímavá.“

„V porovnaní s čím?“

„S ničím. Iba by som chcela –“

„Veď si u nás v podstate iba začala. Pre NK3 nie sú takí ľudia zaujímaví, takže pre teba ani nemá zmysel hlásiť sa k nim.“

„Oni sami mi navrhli, aby som sa k nim hlásila.“

Nylander sa snaží skryť svoje prekvapenie, ale vie, že Thulinová hovorí pravdu. Premeria si útlú postavu stojacu pred ním. Koľko presne má rokov? Dvadsaťdeväť, tridsať, tak nejako? Sivá myška, ktorá na veľa nevyzerá, ale Nylander má v živej pamäti, ako ju spočiatku podceňoval a ako veľmi sa v nej mýlil. Nedávno pracoval na hodnotení svojho oddelenia, kde svojich ľudí zoradil do dvoch výkonnostných skupín: A a B. Naia Thulinová bola napriek krátkemu služobnému veku jedným z prvých mien, ktoré zapísal do skupiny A, spolu s ostrieľanými vyšetrovateľmi ako Jansen a Ricks. V skutočnosti o nej ako o veliteľke jednotky naozaj uvažoval. Nebol veľkým priaznivcom žien vyšetrovateliek a ani jej povaha mu príliš nevoňala, ale bola nepochybne bystrejšia než väčšina ostatných a rýchlosť, akou dokázala riešiť prípady, robila aj zo skúsených vyšetrovateľov slimákov v porovnaní s ňou. Tušil, že Thulinová považuje

je technologické vybavenie jeho oddelenia za prežitok z doby kamennej, a navyše vedel, že potrebuje počítačovo zdatných ľudí, ako je ona, aby jeho oddelenie vôbec dokázalo držať krok s dobou. Pri niekoľkých príležitostiach jej preto neváhal pripomenúť, že je ešte stále iba mladé ucho, aby sa uistil, že nemá zajačie úmysly a nechce odísť na iné oddelenie.

„Kto ti to odporučil?“

„Ich šéf, ako sa len volá? Hm... Isak Wenger.“

Nylanderova tvár potemnie.

„Nemám sa tu zle, ale rada by som si k nim poslala žiadosť najneskôr koncom tohto týždňa.“

„Popremýšľam o tom.“

„Dáš mi vedieť do piatku?“

Nylander sa bez slova otočí na päte a odkráča preč. Na krátku chvíľu cíti na šiji jej pohľad a vie, že v piatok ho opäť navštívi, aby jej dal odporúčanie. Takže to dospelo až sem. Z jeho oddelenia sa stala farma pre elitu, pre ministrovu novú hračku, NK3. Keď sa o chvíľu zúčastní na schôdzi o rozpočte a finančných plánoch svojho oddelenia, neblahé predtuchy potvrdia čísla, škrtý a obmedzenia. Na Vianoce to budú tri roky, odkedy Nylander prijal pozíciu šéfa oddelenia vražd, ale veci sa zmenili k horšiemu, a ak rýchlo nepríde nejaká zmena, z vývoja svojej kariéry bude sklamaný. Takto si to Nylander rozhodne nepredstavoval.

6

Stierače usilovne odhadzujú vodu z čelného skla. Keď na semafore naskočí zelená, policajné auto sa odtrhne od kolóny áut a autobusov oblepených reklamami súkromných ambulancií, ktoré ľudí lákajú na zväčšenie pier, prs či odsatie tuku.

Rádio je zapnuté. Popové pesničky o sexe, zadkoch a nadržanosti sa striedajú so vsuvkami hlásateľov, ktorí oznamujú, že dnes je veľký deň, pretože je to prvý októbrový utorok, keď sa koná každoročné slávnostné otváranie parlamentu. Najhorúcejšou správou je návrat ministerky sociálnych vecí Rosy Hartungovej späť do úradu po tragických udalostiach s jej dcérou, ktoré takmer pred rokom so zatajeným dychom sledovala celá krajina. Skôr než hlásateľ v rádiu prejde na ďalšie správy, vedľa Naie Thulinovej sa ozve hlas:

„Nemáš náhodou nožnice alebo niečo podobné?“

„Nie, nemám.“

Naia na okamih sklzázne pohľadom z cesty na muža na sedadle spolujazdca, ktorý sa neúspešne pokúša otvoriť obal nového mobilného telefónu. Keď vošla do garáží policajnej stanice, stál blízko jej auta a fajčil cigaretu. Vysoký, chudý, ale na pohľad nie príliš príjemný. Bol celý premočený, vlasy mal strapaté, na nohách ošúchané tenisky, oblečené voľné nohavice a termobundu, ktorá vyzerala, akoby ju predtým hodil do mláky. Nebol oblečený do tohto počasia a Naia hádala, že v tomto oblečení sem prišiel priamo z Haagu. Malá cestovná taška na zemi vedľa neho tento dojem iba umocňovala. Naia vedela, že na ich policajnú stanicu dorazil už včera, pretože keď si v kuchynke robila kávu, začula rozhovor dvoch kolegov, ktorí sa o ňom zhovárali. Bol vraj styčným dôstojníkom v hlavnom sídle Europolu v Haagu, ale náhle ho uvoľnili zo služby a prevelili do Kodane na preškolenie, pretože sa dostal do konfliktu so svojím nadriadeným. Vyslúžilo mu to od jej kolegov aj niekoľko hanlivých poznámok, pretože vzťah dánskej polície a Europolu je naštrbený pre výsledok istého referenda spred niekoľkých rokov, v ktorom Dáni nehlasovali v súlade so záujmami Europolu.

Keď ho Naia stretla v garážach, bol myslou niekde preč, a keď sa predstavila, neprítomne jej potriasol ruku a predstavil sa iba ako „Hess“. Nebol príliš zhovorčivý. Za normálnych okolností ani ona, ale rozhovor s Nylanderom vyšiel podľa jej plánu. Bola si istá, že jej práca na tomto oddelení bude čoskoro už iba spomienkou, preto mala dobrú náladu a rozhodla sa, že sa pokúsi byť prívetivá k svojmu novému mládkemu kolegovi. Keď sa posadili do auta, zopakovala mu, čo vie o ich úlohe, ale on iba pokýval hlavou a nedal najavo takmer žiaden záujem.

Odhaduje ho na niečo medzi tridsaťsedem a štyridsať rokov, jeho zjav pouličného trhana jej pripomína akéhosi herca, no nedokáže si spomenúť koho. Na ruke má prsteň, pravdepodobne svadobný, ale jej prvá myšlienka je, že muž vedľa nej je buď rozvedený, alebo sa práve rozvádza. Ich prvé stretnutie v nej vyvolalo dojem, že snaha o rozhovor s ním by bola iba hádzaním hrachu o stenu, ale nič jej nedokáže pokaziť náladu. Navyše ju aj zaujíma medzinárodná policajná spolupráca, ktorej súčasťou je aj on.

„Ako dlho budeš doma?“

„Iba niekoľko dní, ako už čoskoro zistia.“

„Páči sa ti v Europole?“

„Hej, je tam fajn. Počasie je lepšie.“

„Je pravda, že ich kybernetické oddelenie najíma ľudí, ktorých si samo vytipuje?“

„Neviem, nerobím na tom oddelení. Nebude ti prekážať, ak sa na chvíľu vytrátim, keď dorazíme na miesto činu?“

„Vytratíš?“

„Iba na hodinu. Potrebujem si ísť po kľúče od bytu.“

„Jasné.“

„Ďakujem.“

„Ale väčšinou trčíš v Haagu?“

„Hej, tam alebo kde ma potrebujú.“

„A to je kde?“

„To je rôzne. Marseille, Ženeva, Amsterdam, Lisabon...“ Mužova pozornosť sa opäť zameria na obal mobilného telefónu, ale Naia tuší, že sa jej ešte podarí niečo z neho vytiahnuť. Je na ňom čosi svetácke. Pripomína jej tuláka svetom, na ktorom už však lesk veľkomesta i drsnosť hôr dávno vybledli. Ak tam vôbec niekedy boli.

„Ako dlho si už preč z domu?“

„Takmer päť rokov. V Kodani bývam iba v podnájme.“

Hess si z držiaka na poháre vezme guľôčkové pero a snaží sa ním roztrhať obal mobilu.

„Päť rokov?“

Naia to prekvapí. Počula, že väčšina styčných dôstojníkov má zmluvu na dva roky. Niektorí si ju predlžujú na štyri, ale ešte nepočula o nikom, kto je preč už päť rokov.

„Čas letí.“

„Takže dôvodom bola policajná reforma?“

„Dôvodom čoho?“

„Tvojho odchodu. Počula som, že vtedy mnohí odišli, pretože neboli spokojní s –“

„Nie, nebolo to preto.“

„A prečo?“

„Len tak, lebo som chcel.“

Rýchlo naňho vrhne pohľad. Hess jej ho krátko opätuje a vtedy si Naia prvýkrát všimne jeho oči. Ľavé oko má zelené, pravé modré. Tón jeho odpovede nie je nepriateľský, ale je jasné, že sa už o tom viac nechce baviť. Naia odbočí k skupine odlahkých bytoviek. Fajn, ak sa chce hrať na tajomného agenta s tajomnou minulosťou, nech sa páči, pomyslí si Naia. Nie je to pre ňu nič nové, u nich na stanici je takých ako on toľko, že by vedeli poskladať celé futbalové mužstvo.

Dom je biely, moderný a v dobrom stave. Leží uprostred rodinnej štvrte Husum, ktorá je plná domov s upravenými živými plotmi a poštovými schránkami pri hlavnej ceste. Sťahujú sa sem ľudia zo strednej triedy, keď si založia rodiny a dovoľí im to rozpočet. Vládné tu pocit bezpečia, vďaka početným spomaľovačom tu nikto nejazdí rýchlejšie ako tridsiatkou. V záhradách stoja trampolíny a na vlhkej ceste každých pár metrov vidieť zvyšky farebných kried. Skupine školákov na bicykloch dážď zrejme neprekáža – bezstarostne okolo nich prefrčia, keď Naia zaparkuje auto vedľa odstavených vozidiel polície a technikov. Za vymedzovacou páskou sa pod dáždnikmi krčí a zhovára niekoľko miestnych obyvateľov.

„Toto musím zdvihnúť.“ Hessovi sa iba pred dvomi minútami podarilo vložiť kartu do mobilu a aktivovať ho, a už mu aj vyzvára.

„V poriadku, nemusíš sa ponáhľať.“

Naia vystúpi z auta do dažďa, zatiaľ čo Hess ostane sedieť dnu a do mobilu sa ozve po francúzsky. Keď Naia prebehne cez vydláždenú betónovú cestičku a vojde do vstupnej haly, uvedomí si, že zrejme našla ďalší dôvod tešiť sa na odchod z oddelenia.

Z televízie vo veľkej luxusnej vile v štvrti Ydre Østerbro vychádzajú hlasy dvoch televíznych moderátorov, ktorí v rannom štúdiu sedia v pohodlných kreslách, popíjajú kávu a diskutujú o horúcich témach.

„Dnešok je ten deň, keď sa opäť slávnostne otvára parlament a poslancom sa začína nový pracovný rok. Je to výnimočný deň pre všetkých, ale obzvlášť pre ministerku sociálnych vecí a rodiny Rosu Hartungovú, ktorá osemnásteho októbra minulého roka prišla o svoju dvanásťročnú dcéru. Rosa Hartungová do svojho úradu nenastúpila, odkedy jej dcéra –“

Steen Hartung natiahne ruku s ovládačom a vypne televízor pripravený na stene vedľa chladničky. Z parketovej podlahy kuchyne vo francúzskom štýle zdvihne všetky svoje architektonické pomôcky a nástroje, ktoré si tam iba pred chvíľou odložil.

„No tak, prichystaj sa. Vyrazíme hneď po maminom odchode.“

Jeho syn ešte stále sedí pri obrovskom kuchynskom stole a čosi si zapisuje do zošita na matematiku. Všade okolo neho sú roztrúsené zvyšky z raňajok. Každý utorok začína Gustav v škole až o deviatej a každý utorok mu Steen musí pripomínať, že raňajky nie sú ten najvhodnejší čas na robenie domácich úloh.

„A prečo nemôžem ísť sám na bicykli?“

„Je utorok, po škole máš tenis, takže po teba prídem. Pobalil si si veci?“

„Tašku s vecami mám ja.“

Do miestnosti vojde drobná filipínska opatrovatelka a na zem vedľa stola položí veľkú športovú tašku. Steen jej venuje vďačný pohľad, keď sa pustí do upratovania.

„Ďakujem, Alice. Tak už poď, Gustav.“

„Všetky ostatné deti chodia na bicykloch.“

Cez okno si Steen všimne veľké čierne auto, ktoré práve vošlo na parkovisko pred domom a zastalo v hlbokoj mláke.

„Oci, iba dnes, prosím.“

„Nie, urobíme to tak, ako zvyčajne. Auto je už tu. Kde je mama?“

Steen kráča hore schodmi na ďalšie poschodie domu a volá na svoju ženu. Stará meštianska vila má takmer štyristo štvorcových metrov a Steen pozná každé jej zákutie, pretože ju osobne prerábal. Keď ju kupovali, prioritou pre nich bol dostatok miesta, ale dnes sa mu zdá veľká. Zbytočne veľká. Hľadá Rosu v spálni aj v kúpeľni, no vtom si všimne, že dvere naproti sú pootvorené. Na okamih zaváha, potom ich však otvorí a nazrie do miestnosti, ktorá kedysi patrila jeho dcére.

Na holom postelnom matraci pri stene sedí jeho žena. Na sebe má oblečenú bundu. Steen očami rýchlo prejde po miestnosti. Vidí iba prázdne steny a škatule s vecami v rohu miestnosti. Pohľadom nakoniec opäť spočinie na svojej žene.

„Auto už čaká vonku.“

„Ďakujem...“

Rosa krátko prikývne a ostáva sedieť. Steen vojde do izby a okamžite pocíti chlad. Až teraz si všimne, že jeho žena v rukách zviaza žlté tričko.

„Si v poriadku?“

Je to hlúpa otázka, pretože na prvý pohľad je jasné, že v poriadku nie je.

„Včera som otvorila okno, ale zabudla som ho zavrieť, tak som sem dnes prišla znovu a našla som toto.“

Steen cháпavo prikývne, aj keď nedostal priamu odpoveď na svoju otázku. V dialke začínajú hlas svojho syna, ktorý na nich kričí, že Vogel už prišiel, ale nevenujú tomu pozornosť.

„Nepamätám si už jej vôňu.“

V rukách kŕčovito zviaza žltú tkaninu a uprene sa na ňu zadíva, akoby medzi jednotlivými vláknami čosi hľadala.

„Chcela som to iba vyskúšať, ale jej vôňa je už preč. Nie je už ani na jednom tričku.“

Posadí sa k nej.

„Možno to tak má byť. Možno je to takto najlepšie.“

„Prečo by to bolo takto najlepšie? To nie je pravda.“

Keď Steen neodpovedá, Rosa pokračuje a on si všimne, že sa snaží, aby jej hlas znel jemnejšie.

„Neviem, či to zvládnem... Zdá sa mi to nesprávne.“

„Je to správne. Musíš to urobiť. Ty sama si to povedala.“

Syn na nich opäť zakričí.

„Povedala by ti, že musíš ísť. Povedala by ti, že to zvládneš. Nakoniec by ti povedala, aká si skvelá.“

Rosa neodpovedá. Chvíľu iba nehybne sedí s tričkom v rukách. Nakoniec chytí Steena za ruku, stisne ju a pokúsi sa o úsmev.

„Okej, dobre, uvidíme sa neskôr.“ Osobný poradca Rosy Hartungovej zruší telefónny hovor, keď Rosa zide po schodisku do vstupnej haly.

„Som tu priskoro? Mám kráľovský dvor požiadať o preloženie otvorenia parlamentu na zajtra?“

Rosa sa pousmeje nad energiou a myšlienkami Frederika Vogla a pomyslí si, že v tomto dome sú príjemným oživením. Keď je však Vogel na blízku, nie je čas byť sentimentálny.

„Nie, som pripravená.“

„Dobre. Prejdime si teda spolu program. Prišlo nám veľa otázok – niektoré dobré, niektoré predvídateľné a niektoré nepríjemné.“

„Prejdeme si to v aute. Gustav, pamätaj si, že dnes je utorok a zo školy ťa vyzdvihne otec. A zavolaj, ak niečo budeš potrebovať. Dobre, zlatko?“

„Jasné.“

Chlapec zagúľa očami a Rosa mu ešte rýchlo dá pusu na čelo, predtým než jej Vogel otvorí dvere.

„Musíš pozdraviť nového šoféra, potom si musíme prejsť aj agendu k rokovaniam...“

Steen ich sleduje cez okno a pošle povzbudivý úsmev svojej žene, ktorá sa práve privítala so šoférom ministerskej limuzíny a posadila sa na jej zadné sedadlá. Keď auto opustí ich pozemok, Steenovi sa ulaví.

„Ideme, či čo?“ ozve sa z dialky Gustav.

Steen počuje, ako si dolu v predsieni oblieka bundu a obúva topánky.

„Áno, už idem.“

Steen otvorí chladničku, vytiahne z nej balenie s malými sklenenými fľaštičkami, jednu z nich otvorí a naleje si jej obsah do úst. Cíti, ako mu alkohol steká z ústnej dutiny do brucha a rozpaľuje mu vnútornosti. Zvyšné fľaštičky si hodí do tašky, zavrie chladničku a spomenie si, že na kuchynskom stole nechal ležať kľúče od auta.

Naii Thulinovej sa na tom dome niečo nepozdáva. Ten pocit sa jej do mysle vkráda už vo chvíli, keď si na ruky navlečie gumené rukavice, na topánky si natiahne modré plastové návleky a vykročí cez tmavú predsieň, kde sú ako podľa pravítka zoradené topánky členov rodiny a kabáty zavesené na vešiakoch. Na stenách chodby visia vkusné zarámované obrazy s kvetinami, a keď Naia vojde do spálne, miestnosť na ňu okamžite zapôsobí dievčensky a nevinne. Takmer všetko v nej je biele, s výnimkou stále zatiahnutej rolety s jemným nádychom ružovej.

„Obetou je Laura Kjærová, tridsaťsedem rokov, zdravotná sestra zo zubnej ambulancie v centre Kodane. Zrejme ležala v posteli, keď ju prepadli. Jej deväťročný chlapec spal v izbe na konci chodby, ale vraj nič nepočul ani nevidel.“

Kým si Naia obhliada dvojítú posteľ, v ktorej očividne spal alebo spávala iba jedna osoba, postarší uniformovaný policajt jej začne rekapitulovať sled udalostí. Na chlpatom bielom koberci na podlahe leží nočná lampa, ktorá spadla z nočného stolíka pri posteli.

„Chlapec sa zobudil v prázdnom dome, nevedel nikoho nájsť. Urobil si raňajky, obliekol sa a čakal na mamu, ale keď dlho nechodila, išiel k susedom. Sused sa s ním vrátil do prázdneho domu, keď vtom začul brechot psa prichádzajúci z detského ihriska za domom, kam sa vzápätí vydal a kde našiel telo obete. Potom zavolať nám.“

„Otca ste už kontaktovali?“

Naia prejde popri šedivom policajtovi, letmo nahliadne do detskej izby, potom pokračuje ďalej po hlavnej chodbe domu s policajtom v päťtách.

„Podľa susedových slov zomrel chlapcov otec na rakovinu pred niekoľkými rokmi. Obet si o pol roka neskôr našla nového chlapa, ktorý sa k nej nasťahoval sem domov. Chlapík bol na služobnej ceste na Sjælland, ale zavolali sme mu, hneď ako sme prišli, takže sa tu zrejme onedlho ukáže.“

Naia cez otvorené kúpeľňové dvere vidí tri elektrické zubné kefkы položené na umývadle, pod ním pár huňatých domácich papúč a z háčikov na stene visí dvojica županov. Z chodby prejde do otvorenej kuchyne spojenej s priestrannou obývačkou, v ktorej sa technici v bielych plášťoch snažia zbierať odtlačky prstov a stopy pomocou rozličných nástrojov uložených v početných kufríkoch. Interiér domu je rovnako nevýrazný ako štvrt, v ktorej sa dom nachádza. Prevláda v ňom škandinávsky minimalizmus s nábytkom prevažne z Ikey a Ilvy. Na konferenčnom stolíku v obývačke stojí malá ornamentálna váza s jesennou kyticou a tri korkové podlahy pod tanier, pohovka je zahádzaná vankúšmi a na kuchynskom stole je položená malá miska so zvyškami mlieka a kukuričných lupienkov, pravdepodobne chlapcove raňajky. Nad prázdny kreslom v obývačke je zavesený digitálny fotorám, na ktorom sa v pravidelných intervaloch menia fotografie malej rodinky. Je na nich chlapec, jeho mama a pravdepodobne jej druh. Usmievajú sa a vyzerajú šťastne. Laura Kjærová je pekná, štíhla žena s dlhými červenými vlasmi, ale z jej sympatických, prívetivých očí je možné vyčítať akúsi zraniteľnosť. Celkovo je dom pekný a útulný, no napriek tomu z neho Naia nemá dobrý pocit.

„Stopy po vlámání?“

„Žiadne. Skontrolovali sme okná a dvere. Zdá sa, že predtým než si šla ľahnúť, pozerala telku a pila čaj.“

Naia skúma nástenku v kuchyni, ale je na nej pripnutý iba školský rozvrh, kalendár, otváracie hodiny miestnej plavárne, ponuka na rúbanie dreva, pozvánka na halloweensku oslavu a pripomienka o prehliadke na detskom oddelení Ríšskej nemocnice v Kodani. Práve toto je zvyčajne Naiina silná stránka – dokáže si všimnúť dôležité maličkosti, pretože kedysi to sama často robievala. Prišla domov, otvorila vchodové dvere a ako prvú si všimla všetky maličkosti v dome. To často rozhodlo, či mala dobrú, alebo zlú náladu. V tomto prípade si však nevie všimnúť nič nezvyčajné. Vidí iba obyčajnú rodinku a každodennú idylku. Takú, akú ona celý život odmietala, a chvíľu sa márne snaží presvedčiť samú seba, že práve toto sa jej na dome nepozdáva.

„Čo počítače, tablety, mobily?“

„Zatiaľ sa zdá, že nič nebolo ukradnuté, a Genzovi ľudia si už rozostavili svoje krámy a pustili sa do práce.“

Naia prikývne. Väčšina násilných a vražedných trestných činov sa dá objasniť týmto spôsobom. Vždy sa nájdu esemesky, odkazy, emaily alebo facebookové konverzácie, ktoré naznačia, prečo k činu došlo, a ona sa už nedočkavo teší na moment, keď sa do toho materiálu bude môcť pustiť.

„Čo to tu tak smrdí? Vývratky?“

Naia si náhle uvedomí prítomnosť nepríjemného, ostrého zápachu, ktorý ju prenasleduje počas celej prehliadky domu. Šedivý policajt sa zaktvári zahanbene a Naia si až teraz všimne jeho poblednutú tvár.

„Ospravedlňujem sa. Idem priamo z miesta činu. Myslel som si, že som na to zvyknutý, ale... Pod', ukážem ti cestu von.“

„Nájdem ju sama. Daj mi vedieť, hneď ako sa tu objaví druh zavraždenej.“

Otvorí si dvere na terasu a vojde do záhrady za domom, zatiaľ čo starý komisár prikyvuje s vďačným výrazom na tvári.

Trampolína už určite zažila aj lepšie časy, rovnako aj malý zelený skleník stojaci po ľavej strane terasových dverí. Na pravej strane záhrady sa nachádza nablýskaná garáž, jej zadná časť je obrastená mokrou trávou, ktorá sa vizuálne príliš nehodí k zvyšku bieleho domu, aj keď o jej užitočnosti Naia ani na chvíľu nepochybuje. Naia kráča smerom k zadnej časti záhrady. Cez medzery v živom plote vidí reflektory, policajtov v uniformách a technikov v bielych plášťoch. Prederie sa zhlukom stromov a kríkov so žltó-červenými listami a vojde na prírodné ihrisko. Oblohu pretne blesk a udrie neďaleko rozpadnutého detského domčeka. Naia si všimne energické pohyby Genza, ktorý sa fotoaparátom snaží zachytiť detaily z miesta činu a zároveň diriguje skupinu ľudí v bielych hávoch.

„Ako ďaleko ste pokročili?“

Simon Genz zdvihne pohľad od objektívu. Tvári sa vážne, ale keď ju zbadá, nakrátko sa rozžiari a usmeje sa na ňu. Genz má okolo tridsať rokov a je to športový typ, o ktorom sa hovorí, že tohto roku už zabehol päť maratónov. Okrem toho je najmladším šéfom v histórii oddelenia kriminalisticko-technickej činnosti a jedným z mála ľudí, od ktorých je Naia ochotná prijať radu. Je bystrý, sebavedomý a na jeho úsudok sa môže spoľahnúť. Naia je však k nemu trochu odmeraná, pretože sa jej opýtal, či by si s ním niekedy nechcela ísť zabehať, lenže k tomu nikdy nedôjde. Za tých deväť mesiacov, čo Naia pracuje na oddelení vražd, je Genz jediný, ku komu si vytvorila aký-taký vzťah, no predstava romantického vzťahu s niektorým z kolegov je pre ňu skutočne odpudivá.

„Vitaj, Naia. Ďaleko sme sa nedostali. Od činu ubehlo už niekoľko hodín a dážď nám sťažuje prácu.“

„Vieme presný čas, kedy sa to stalo?“

„Zatiaľ nie. Súdny lekár by sem však mal každú chvíľu doraziť. Pršať začalo okolo polnoci a môj skromný odhad je, že k vražde došlo niekedy v tom čase. Išlo by to lepšie, keby v okolí zostali viditeľné stopy, ale

dážď už stihol zmyť takmer všetko. V každom prípade to nevzdávame. Chceš ju vidieť?“

„Áno.“

Bezvládne telo napoly leží, napoly sedí v mokrej tráve. Chrbtom je opreté o jeden z dvoch podporných stĺpov na verande dreveného detského domčeka, a kriminalistickí technici ho už medzičasom prikryli bielou plachtou. Pohľad na telo prikryté bielou plachtou je trochu bizarný, pretože listy, tráva a stromy v okolí hrajú jesennými farbami a celá scéna preto pôsobí takmer pokojným dojmom. Genz opatrne stiahne plachtu a odhalí ženské telo. Mŕtvola je neprirodzene vykrútená a pripomína bábku. Je takmer úplne nahá – na sebe má iba nohavičky a béžovú dámsku košeľu premočenú dažďovou vodou a krvou. Naia pristúpi bližšie a kľakne si, aby lepšie videla. Laura Kjærová má okolo hlavy oblepenú čiernu lepiacu pásku. Vpredu sa zarezáva do jej stuhnutých, otvorených úst, vzadu do zátylku a vlhkého zlepenca červených vlasov. Jedno oko má vybité a z očnej jamky na Naiu civie hlboká tmavá diera, druhé oko iba naprázdno hľadá priamo pred seba. Jej nahá modrastá pokožka je posiatá množstvom rán, trhlín a modrín a chodidlá sú zodraté až do mäsa. Ruky má dokopy spojené širokou sťahovacou páskou nad zápästiami a dlane zahrabané v kope lístia priamo pred sebou. Naii stačí iba letný pohľad na telo a okamžite pochopí, prečo v sebe starý policajt nedokázal udržať obsah svojho žalúdka. Zvyčajne s mŕtvolami nemá žiadny problém. Práca na oddelení vražd si vyžaduje pragmatický vzťah k smrti, a ak ho človek nemá, je najlepšie držať sa od tejto práce čo najďalej. Naia však dosiaľ nikdy nevidela mŕtvolu znetvorenú viac, ako je mŕtvola tejto ženy, chrbtom opretá o drevený podporný trám detského domčeka.

„Súdny lekár ti o tom určite povie viac, ale podľa môjho odhadu a s prihliadnutím na niektoré zranenia sa pred páchatelom pokúsila utiecť cez živý plot. Utekala buď preč, alebo smerom k domu. Musela tu však byť poriadna tma a navyše ju určite veľmi oslabila amputácia, ku ktorej určite došlo ešte pred jej útekem, takže ďalej ako po tento domček sa nedostala.“

„Amputácia?“

„Podrž mi to.“

Genz jej podá veľký fotoaparát s bleskom. Prejde k mŕtvole, čupne si vedľa nej, z vrečka nohavíc vytiahne baterku a použije ju ako páku,

pomocou ktorej žene nadvihne predlaktia spojené sťahovacou páskou. Mŕtvolne tuhé ruky oddane nasledujú Genzov pohyb smerom nahor a Naia si až teraz všimne, že pravá ruka Laury Kjærovej nie je skrytá v lístí, ako si pôvodne myslela. Ruka je groteskne ukončená pri zápästí, kde z kostrbatého rezu trčia zvyšky kostí a šliach.

„Zatiaľ odhadujeme, že k amputácii došlo tu, pretože doteraz sme nenašli žiadne zvyšky krvi ani v garáži, ani v dome. Prirodzene, požiadal som svojich ľudí, aby garáž dôkladne prečesali a hľadali zvyšky lepiacej i sťahovacej pásky a pracovných nástrojov, ale zatiaľ bezvýsledne. Nie je nám jasné, prečo sme zatiaľ nenašli zvyšok jej ruky, ale pracujeme na tom.“

„Možno s ňou utiekol nejaký pes.“

Cez záhradu a živý plot sa k nim prederie Hess. Hľadá na oblohu, ako-by si až teraz všimol, že prší, a počúcha si ramená, aby sa zahrial. Genz sa naňho prekvapene pozrie. Z nejakého dôvodu Naiu rozčúli jeho poznámka, vie však, že možno netriať vedľa.

„Genz, toto je Hess. Bude s nami pracovať niekoľko dní.“

„Dobré ráno. Teší ma.“ Genz sa zdvihne zo zeme s úmyslom podať Hessovi ruku, ten však iba kývne hlavou smerom k vedľajšiemu domu.

„Počul niekto niečo? Susedia?“

Kdesi v diaľke zahrmí a hneď potom sa po vlhkých koľajniciach neďalekej železničnej dráhy s rachotom preženie vlak, takže Genz musí svoju odpoveď zakričať.

„Nie, pokiaľ viem, nikto nič nepočul! Rýchliky v noci nejazdia tak často, zato tadiaľ jazdí dosť nákladných vlakov!“

Burákanie vlaku utíchne a Genz sa pozrie na Naiu.

„Rád by som vám dal viac stôp, ale toto je momentálne všetko, čo máme. Môžem povedať len toľko, že som ešte nikdy nevidel takto zmrzačenú obeť.“

„Čo je tamto?“

„Čo? Kde?“

„Tam.“

Naia, ešte stále v pokľaku pri zohyzenom tele, ukáže rukou na miesto za Genzom, ktorý sa musí otočiť, aby lepšie videl. O podporný stĺp na verande dreveného domčeka je šnúrkou priviazaný akýsi predmet. Genz natiahne ruku a uvoľní predmet visiaci na šnúrke a zľahka sa kymácajúci

vo vetre. Sú to dva gaštany spojené dokopy. Vrchný gaštan je malý, ten spodný o niečo väčší. V menšom gaštane sú vyhlbené dve malé dierky symbolizujúce oči, z väčšieho zase trčia drevené zápalky stvárňujúce ruky a nohy. Majú pred sebou obyčajnú jednoduchú figúrku zloženú z dvoch guľôčok a štyroch paličiek, no Naiino srdce pri pohľade na ňu vynechá jeden úder.

„Zrejme svedok. Chceme ho vypočuť?“ uškrnie sa Hess.

Klasický policajný humor zjavne poznajú aj v Europole, avšak Naia neodpovedá. Vymení si pohľad s Genzom, tesne predtým než ho s nejakou otázkou vyruší jeden z jeho ľudí. Hessovi kdesi vo vrecku na bunde opäť zazvoní mobilný telefón a v tej chvíli sa od domu ozve hvizdnutie. Postarší policajt s citlivým žalúdkom, ktorý Naiu o náleze informoval ako prvý, ju gestom volá dnu. Naia sa vystrie. Rozhliadne sa po ihrisku obklopenom stromami s bronzovým lístím, ale v tejto chvíli vidí iba neďalekú parkourovú dráhu, mokré hojdačky a preliezačky. Celé ihrisko pôsobí opustene aj napriek prítomnosti množstva policajtov a technikov, ktorí sa v daždi snažia hľadať stopy. Naia vykročí späť smerom k domu obete. Keď prechádza okolo Hessa, počuje, že do telefónu opäť hovorí čosi po francúzsky. Po koľajniciach sa s rachotom preženie ďalší vlak.

V ministerskej limuzíne Rosin osobný poradca Vogel rekapituluje dnešný program. Ministri sa najprv stretnú v paláci Christiansborg, odkiaľ sa následne presunú do neďalekého kostola Slotskirken, v ktorom sa podľa dlhoročnej tradície zúčastnia na omši. Po skončení omše pôjde Rosa pozdraviť svojich ľudí na ministersve sociálnych vecí so sídlom pri Holmskom kanáli neďaleko palácového námestia Christiansborg Slotsplads, potom sa pred oficiálnou ceremóniou otvorenia parlamentu vráti späť do Christiansborgu.

Aj zvyšok dňa jej už starostlivo naplánovali, ale Rosa robí v programe malé zmeny a zaznačuje si ich do svojho mobilného telefónu. V skutočnosti by to nemusela robiť, o všetko by sa ako vždy postarala jej tajomníčka, ale Rosa to robí rada. Pomáha jej to zapamätať si niektoré detaily, nevzďaľovať sa príliš od reality a dodať si pocit, že má veci pod kontrolou. Potrebuje to najmä dnes. Keď ich auto vojde na parkovisko pri dvore Rigsdagsgården, Vogla už viac nepočúva. Na vežičkách okolitých budov vlajú dánske vlajky, po celom areáli sú rozostavené autá a dodávky médií a všade sa to len tak hmýri zaneprázdnenými ľuďmi. Niektorí politici pózujú fotografom, usmievajú sa spod svojich dáždnikov a snažia sa vyzeráť čo najlepšie.

„Asger, choď ďalej, až k zadnému vchodu.“

Nový šofér po Voglových slovách prikývne, ale Rose sa tento nápad nepáči.

„Nie. Vystúpim tu.“

Vogel sa k nej prekvapene otočí a šofér sa na ňu pozrie cez spätné zrkadlo. Rosa si až teraz všimne, že napriek svojmu nízkemu veku má okolo úst hlboké vrásky.

„Ak to neurobím teraz, budú ma naháňať celý deň. Pokračujte k hlavnému vchodu a tam ma vysadte.“

„Rosa, si si tým istá?“

„Som si istá.“